

Arrest

nr. 237 504 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam, en samen met haar echtgenoot X, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoekers en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2018 dienden verzoekers een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 januari 2020 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de aanvraag van 29 augustus 2020 onontvankelijk. Tegen die beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad),

gekend onder het rolnummer RvV 244 085. Bij arrest nr. 237 502 van 26 juni 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Op 24 januari 2020 legde de gemachtigde aan verzoekster een bevel op om het grondgebied te verlaten dat ook betrekking heeft op de minderjarige kinderen van verzoekers.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

*Naam, voornaam: M., M.
geboortedatum: [...]1981
geboorteplaats: P.
nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

D. S., geboren op [...]2013, Kosovo

M. R., geboren op [...]2015, Kosovo

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

○ Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Op dezelfde dag legde de gemachtigde eveneens een bevel op om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing is ook aangevochten voor de Raad in de zaak gekend onder het rolnummer RvV 244 133.

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het hoger belang van het kind zoals neergelegd in artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en in artikel 22bis van de Grondwet.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“5.1.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoekster en haar sterke banden met België.

De minderjarige verzoekers zijn hier alle beiden geboren en hebben nooit anders gekend.

Het betreft de volgende kinderen:

- *D. S., geboren te D., op datum van [...]2013 (zie stuk 3) ;*
- *M. R. geboren te D. , op datum van [...]2015 (zie stuk 4) ;*

Voor de verzoekster en haar kinderen is een terugkeer naar Kosovo een mogelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M. gelet op hun zeer sterke integratie en sociale banden met België.

Bovendien wonen zij in België samen met de verzoekster en haar echtgenoot in België.

Het gezinsleven van de minderjarige verzoekers heeft zich integraal in België afgespeeld, gelet op hun geboorte in België

Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M.

Nochtans is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met:

'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat de verzoeker zich in België bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

5.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij.

- Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoekster en die van haar kinderen, minderjarige verzoekers ;

- De kinderen van de verzoekster zijn allebei in België geboren, hebben hier altijd gewoond en kennen niets anders.

Gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dan wel algemeen gekende feiten, is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekende partij binnen zeven dagen België dient te verlaten onbegrijpelijk en niet redelijk.

5.3.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en diens familiale situatie en de geboorte in België van de kinderen van de verzoeker en hun sterke banden met België.

De beslissing betreft een loutere verwijzing naar het wetsartikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Echter zijn er verschillende elementen eigen aan het dossier van de verzoeker en zijn gezin, die evident gekend waren bij het bestuur, die in rekening gebracht hadden moeten worden.

5.4.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen.

Het artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in volledigheid als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekster en het hoger belang van het kind.

-5.4.1.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind

Het belang van het kind dient de eerste overweging te vormen.

De bestreden beslissing motiveert hier echter niet over en schendt hiermee verschillende internationale verdragen die haar binden alsook de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dienen de belangen van de kinderen de eerste overweging te vormen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;*
- Identiteit van het kind ;*
- Behoud van de familiale banden ;*
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;*
- Kwetsbaarheid ;*
- Recht op gezondheid ;*
- Recht op onderwijs.*

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de belangen van de minderjarige verzoekers.

De verzoekster wenst vooreerst te benadrukken haar kinderen in België zijn geboren en hier altijd hebben gewoond. Ze zijn nog nooit in het land van hun vader geweest. De kinderen zien het Nederlands als hun moedertaal.

De kinderen van verzoekster hebben geen enkele ervaring met het schoolsysteem in Kosovo. De verwerende partij gaat verder voorbij aan het feit dat de verzoeksters echtgenoot een etnische Roma en verzoekster een etnisch Ashkali. De verzoekster wenst te wijzen op het feit dat er een Kosovo een ingeburgerde, institutionele discriminatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren bestaat.

Een recent rapport van Minority Rights Group van maart 2018, voorgelegd bij de initiële aanvraag, stelt dat de discriminatie van deze groepen nog steeds algemeen ingeburgerd en aanwezig is in Kosovo:

"Roma, Ashkali and Egyptians in Kosovo today are still mired in poverty, lack physical security and freedom of movement. In their makeshift settlements, they lack access to education and public services, including health care, justice, and employment.

[...]

According to some estimates, as many as 100,000 Roma, Ashkali and Egyptians were displaced during the period of the conflict. Returns have been obstructed as there is no clear framework for resettlement, no housing to replace destroyed homes, and no reintegration policies.

[...]

Access to education continues to be a major problem, with low attendance, high drop-out rates, limited participation in higher education (especially among girls) and a lack of study materials in their native language.

[...]

Many children are also discriminated against based on cultural stereotypes and prejudices."

Uit het onderzoek blijkt dat de Roma en Ashkali nog steeds lijden onder discriminatie wat vervolgens leidt tot sociale uitsluiting en marginalisering. Ze leven niet officiële dorpen en hebben geen toegang tot onderwijs. Daarnaast leven ze in armoede zonder toegang tot gezondheidszorg, justitie of werk.

Tijdens de oorlog in Kosovo die startte 2008 zijn er veel Roma en Ashkali gevlucht uit hun huizen. Terugkeer wordt echter ten eerste bemoeilijkt. Er is namelijk geen mogelijkheid tot hervestiging, geen huisvesting om de vernietigde huizen te herstellen en er wordt geen werk gemaakt van de integratie van deze kwetsbare etnische minderheid.

Uit het rapport blijkt duidelijk dat ook Roma-kinderen, zoals de kinderen van verzoekster, gediscrimineerd worden op basis van culturele stereotypen en vooroordelen. Daarnaast hebben zij geen toegang tot onderwijs.

De verwerende partij heeft nagelaten om met de combinatie van bovenstaande elementen rekening te houden. De minderjarige verzoekers zijn geboren in België en zijn nooit in Kosovo geweest. Ze hebben geen band met het land van hun moeder en hebben geen ervaring met schoolsysteem aldaar. Het Albanees is bovendien niet hun moedertaal en ze riskeren het slachtoffer te worden van discriminatie omwille van hun Roma-achtergrond. Zoals hierboven aangegeven worden kinderen in Kosovo hiervan niet gespaard.

Het verzetten van de scholing van de minderjarige verzoekers in Kosovo zal nagenoeg onmogelijk of minstens zeer moeilijk zijn, in die mate dat het voor hen een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De verwerende partij hanteert een stereotiepe motivering en houdt geen rekening met de individuele situatie van de verzoekster en haar kinderen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

-5.4.2.

Aangaande het gezinsleven van de verzoekster en haar gezin

Het gezins- en familieleven van de verzoekster en zeker van de minderjarige verzoekers speelt zich af in België.

Verzoekster woont samen met haar echtgenoot en de minderjarige verzoekers te 9100 Sint-Niklaas, aan de Westerstraat 30/B001. De kinderen van de verzoeker hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familieleven heeft zich altijd hier afgespeeld.

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Ook artikel 74/13 Vw schrijft een dergelijke belangenafweging voor.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk twee minderjarige kinderen die hier zijn geboren en België nog nooit hebben verlaten. Hun hele gezins- en familieleven heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld.

Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM.

Er werd hierover niet gemotiveerd.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

5.5

Aangaande toegestane termijn voor vrijwillig vertrek

Uit het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn van 30 dagen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Art. 74/14. f- § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er aan verzoeker een termijn van 7 dagen is toegekend voor vrijwillig vertrek.

In de bestreden beslissing wordt er echter niet gemotiveerd waarom er hem slechts 7 dagen worden toegekend, terwijl het principe 30 dagen is.

De verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd dient te worden."

Volgens verzoekers heeft de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoekster en de sterke banden met België. Zij stippen aan dat de kinderen in België zijn geboren en nooit anders hebben gekend. De dochter is zes jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, de zoon is 4 jaar. Verzoekers menen dat een terugkeer naar Kosovo een mogelijke schending is van artikel 3 van het EVRM gelet op de sterke integratie en sociale banden met België. Verder wijzen zij ook op hun gezinsleven. De gemachtigde heeft nagelaten uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Nochtans is de gemachtigde hiertoe verplicht volgens verzoekers op basis van de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waardoor van een gebonden bevoegdheid om een bevel op te leggen geen sprake kan zijn. Verzoekers achten ook de formele motiveringsplicht geschonden zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 door helemaal niets te motiveren omtrent hun individuele situatie, nl. door geen rekening te houden met de gezinssituatie en die van de kinderen die in België geboren en getogen zijn en niets anders kennen en door geen rekening te houden met de sterke sociale banden met België. Zij achten om die redenen ook de beslissing dat verzoekster en de kinderen binnen de zeven dagen België dienen te verlaten onredelijk. Vervolgens verwijzen verzoekers eveneens naar het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven of met de gezondheidstoestand. Verzoekers zijn van oordeel dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met hun gezinsleven en met het hoger belang van de kinderen. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 24 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet, stellen verzoekers opnieuw dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen. Verzoekers wijzen op het feit dat de kinderen het Nederlands als hun moedertaal zien, geen enkele ervaring hebben met het schoolstelsel in Kosovo en dat volgens een rapport van de Minority Rights Group van maart 2018 discriminatie van Roma en Ashkali nog steeds een probleem is, waardoor die mensen niet leven in officiële dorpen en er geen toegang is tot onderwijs, gezondheidszorg, justitie of werk. Ook de hervestiging na de oorlog van 2008 is problematisch nu de vernietigde huizen niet worden hersteld en er geen werk wordt gemaakt van de integratie van de minderheid. Door de culturele stereotypen en vooroordelen zullen de kinderen geen toegang hebben tot onderwijs. Nu de scholing van de kinderen voortzetten in Kosovo nagenoeg onmogelijk zal zijn, maakt dit voor hen een buitengewone omstandigheid uit. In een volgend onderdeel ontwikkelen verzoekers de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat de gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te doen op basis van de concrete elementen van het dossier, nl. het feit dat de kinderen in België geboren en getogen zijn en hun hele gezinsleven zich in België heeft afgespeeld. Opnieuw achten verzoekers de motiveringsplicht geschonden.

Tot slot achten verzoekers artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden waaruit blijkt dat in principe een verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een termijn van dertig dagen. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet gemotiveerd waarom thans enkel een verkorte termijn van 7 dagen wordt toegekend. Hiermee heeft de gemachtigde volgens verzoekers het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voert verweerder in de nota aan dat er geen actueel belang meer is bij dit middel aangezien ondertussen reeds meer dan dertig dagen zijn verstreken en verzoekster nog geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De raadsvrouw van verzoekster erkent ter zitting dat er bij dit middel nog weinig belang is. De Raad kan het standpunt van verweerder in de nota volgen en meent dat verzoekers bij dit middel het actueel belang ontberen.

Aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet citeren verzoekers correct dat deze bepaling inhoudt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde moet rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander. Verzoekers hebben eveneens een punt dat omwille van de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de huidige bestreden beslissing, er geen sprake is van een gebonden bevoegdheid en de gemachtigde vooraleer een bevel op te leggen moet rekening houden met “voordeligere bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM of artikel 24 van het Handvest. Verzoekers kunnen in casu ook gevolgd worden dat uit de motieven van het bevel zelf niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind en met het gezinsleven.

Echter, in casu blijkt dat het huidig bestreden bevel is genomen op dezelfde dag als de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 29 augustus 2018 onontvankelijk werd verklaard. Daarnaast blijkt eveneens dat beide beslissingen ook door dezelfde attaché werden genomen en op dezelfde dag ter kennis werden gebracht. Niettegenstaande het feit dat beide beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, blijkt dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Kosovo(of verder naar Bulgarije) verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven.

De Raad stelt vast dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 januari 2020 wel is gemotiveerd aangaande het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. Verzoekster werpt zelf geen gezondheidsproblemen op. De Raad is dan ook van oordeel dat die motieven gekend zijn aan verzoekers en dat deze motieven niet opnieuw dienden herhaald te worden in het thans bestreden bevel, ondanks het andersluidend betoog van de raadvrouw op zitting die stelt dat de motieven wel dienen herhaald te worden in het bevel. De Raad is van oordeel dat het doel van de formele motiveringsplicht in casu wel is bereikt.

Bovendien stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekers gericht tegen het bestreden bevel zeer sterk overeenkomt met het betoog dat verzoekers hebben ontwikkeld tegen de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing genomen op dezelfde dag. Tegen deze laatste beslissing dienden verzoekers eveneens een beroep bij de Raad in, doch de Raad heeft dit beroep verworpen bij arrest nr. 237 502 van 26 juni 2020.

De motieven van dit arrest luiden als volgt:

"[...] De Raad stipt aan dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Door te stellen dat verzoekers zich kunnen beroepen op uitvoerige rechtspraak waarin het begrip 'buitengewone omstandigheden' wordt ingevuld, lichten zij niet toe welke vaste gedragslijn of welke toezeggingen of beloften die het bestuur zou gedaan hebben, thans niet zouden worden nageleefd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangenomen.

Verder stelt de Raad vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, zij in hun middel niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt. Mochten verzoekers doelen op hun argumenten aangaande de discriminatie ten aanzien van minderheden in Kosovo, blijkt dat de gemachtigde in de beslissing is ingegaan op die vrees van verzoekers voor discriminatie maar hij wijst erop dat verzoekers geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De gemachtigde meent dan ook dat de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties. De Raad kan hierin volgen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder gaat daarbij in op de door verzoekers aangehaalde elementen in de aanvraag.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de motivering en het respect voor het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: [...]

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers hebben in hun aanvraag uitgebreid toegelicht welke volgens hen buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Ze menen dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn aangehaald, zo niet elk afzonderlijk dan wel in hun geheel, en wijzen daarbij op hun langdurig ononderbroken verblijf, sterke integratie, werkbereidheid, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het herkomstland met meer bepaald de discriminatie van Roma, de geboorte van hun twee kinderen in België waarvan een kind schoolgaand is en de toepassing van verschillende verdragsbepalingen.

In eerste instantie gaan verzoekers in op hun lang verblijf en integratie, waarover de gemachtigde heeft gesteld dat die elementen behoren tot de fase van de gegrondheid. Ze citeren de desbetreffende

passages uit de beslissing en menen dat de gemachtigde te kort door de bocht is gegaan omdat wordt voorbij gegaan aan een lange periode van legaal verblijf van verzoekers nu de duur van de asielprocedure wel degelijk kan aanzien worden als legaal verblijf. Verzoekers citeren vervolgens uit een arrest van de Raad.

De Raad merkt op dat ook al moet vastgesteld worden dat verzoekers veel elementen van integratie kunnen voorleggen, zoals onder meer loonfiches en een werkbelofte, de gemachtigde heeft verwezen naar het principe-arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 waarin de Raad van State stelt dat: "als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.", terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." Bijgevolg stelde de gemachtigde niet in strijd met de motiveringsplicht dat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase van de 9bis-procedure. In de zaak die het voorwerp uitmaakte van het arrest waaruit verzoeker citeert, had de gemachtigde nagelaten in de bestreden beslissing naar dit arrest van de Raad van State te verwijzen, zodat die verwijzing in de nota louter een a posteriori-motief betrof. Bijgevolg zijn beide zaken verschillend. Bovendien is anders dan verzoekers voorhouden, thans geen sprake van een lang legaal verblijf voorafgaand aan het nemen van de beslissing. De gemachtigde heeft terecht verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 1 juli 2012 en het feit dat sedertdien verzoekers zich in illegaal verblijf bevinden op het grondgebied, ondanks nog latere vruchteloze humanitaire en medische regularisatieprocedures.

In tweede instantie gaan verzoekers in op het feit dat de Belgische diplomatieke post die bevoegd is voor Kosovo, zich bevindt in Bulgarije. Ze gaan niet akkoord met de motieven van de gemachtigde die enerzijds stelt dat alle Kosovaren zich moeten richten tot de bevoegde post in Sofia en anderzijds dat verzoekers niet aantonen waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Bulgarije te begeven. Verzoekers stippen aan dat het eerste motief niet dienstig is omdat de gemachtigde ertoe gehouden is een individuele beoordeling te maken vanuit hun specifieke omstandigheden. Anderzijds zeggen zij wel degelijk in de aanvraag uiteen gezet te hebben waarom zij niet via de diplomatieke post in Sofia hun aanvraag kunnen indienen. Ze hebben immers aangestipt geen Bulgaarse onderdanen te zijn en geen verblijfsrecht te hebben in Bulgarije. Daarnaast hebben verzoekers gewezen op hun sterke integratie, lang verblijf in België en duurzame lokale verankering. Verder voeren verzoekers aan dat ze een visum zouden moeten vragen aan de Bulgaarse overheid, iets waar de Bulgaarse overheid discretionair over oordeelt en waarvoor de gemachtigde zich niet in de plaats kan stellen. Verder menen verzoekers dat de gemachtigde zich schuldig maakt aan een cirkelredenering omdat de gemachtigde uit het gegeven dat alle Kosovaren zich tot die diplomatieke post moeten wenden, afleidt dat er voor verzoekers geen uitzondering kan worden gemaakt omdat ze geen buitengewone omstandigheid aantonen. Verzoekers wijzen op rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden geen overmacht betreffen maar wel slaan op een situatie die bijzonder moeilijk is en dat de situatie ook deels het gevolg van de gedragingen van de betrokkene mogen zijn zolang die persoon als een normaal zorgvuldig persoon geen misbruik maakt. Tot slot wijzen verzoekers op een arrest van de Raad.

De Raad kan verzoekers volgen dat de gemachtigde niet kan volstaan met de simpele vaststelling dat die vereiste om de aanvraag in Sofia in te dienen voor alle Kosovaren geldt omdat een aanvraag inderdaad vanuit de individuele situatie moet onderzocht worden. De gemachtigde heeft evenwel wel een punt dat het verzoekers toekwam aan te tonen waarom het voor hen onmogelijk (of bijzonder moeilijk) is om zich naar Bulgarije te begeven. Het kwam verzoekers dan ook toe om concreet en op overtuigende wijze in de aanvraag uiteen te zetten waarom het bijzonder moeilijk is voor hen om die aanvraag in Sofia in te dienen. Verzoekers hebben in de aanvraag enkel gesteld dat het duidelijk is dat zij hieraan geen gevolg kunnen geven omdat zij in België wonen, hier duurzaam verankerd zijn, geen Bulgaren onderdaan zijn en er geen verblijfsrecht hebben. De Raad kan de gemachtigde evenwel volgen dat het met deze elementen niet duidelijk en niet is aangetoond waarom het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om zich naar Sofia te begeven. In de zaak die het voorwerp uitmaakte van het arrest waarnaar verzoekers verwijzen, hadden verzoekers concrete praktische belemmeringen aangehaald waarom het voor hen bijzonder moeilijk was om zich naar Bulgarije te begeven. Het gegeven in België reeds lang woonachtig te zijn, geen Bulgaren onderdaan te zijn en er geen verblijfsrecht te hebben, toont inderdaad niet aan waarom verzoekers zich niet tijdelijk naar Bulgarije

kunnen begeven om aldaar hun humanitaire visumaanvraag in te dienen. Pas in het verzoekschrift wijden verzoekers uit over eventuele moeilijkheden bij het bekomen van een visum, element dat niet werd aangehaald in de aanvraag. Gezien de summiere en algemene argumenten die verzoekers hebben aangehaald, acht de Raad in casu de motieven afdoende en niet strijdig met de motiveringsplicht.

In derde instantie gaan verzoekers in op hun gezinsleven. Verzoekers zijn van mening dat in casu geen afdoende belangenafweging is gebeurd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers menen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat de kinderen in België zijn geboren, zijn opgegroeid en naar school gaan. Die kinderen hebben geen band met het herkomstland van hun ouders. Volgens verzoekers wordt dan ook voorbijgegaan aan het privéleven van de kinderen, dat werd buiten beschouwing gelaten in de beoordeling van artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoekers is daarom de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Daarbij aansluitend gaan verzoekers in vierde instantie in op het hoger belang van het kind. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 24 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet zijn verzoekers van oordeel dat niet voldoende rekening is gehouden met het hoger belang van de kinderen. Verzoekers citeren de passages in de bestreden beslissing die betrekking hebben op hun kinderen, opnieuw stippen ze aan dat hun kinderen in België zijn geboren en getogen en nooit in het herkomstland van de ouders zijn geweest en dus ook geen ervaring hebben met het schoolsysteem in Kosovo. Het is niet betwist dat het oudste kind schoolplichtig is. Verzoekers gaan verder in op het feit dat de gemachtigde regelmatig verwijst naar de "Kosovaarse" taal, terwijl die taal niet bestaat, aangezien de officiële talen in Kosovo Servisch en Albanees zijn. Hieruit blijkt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekers. Ze erkennen wel dat verzoekers zelf Albanees spreken, hetgeen volgens hen weliswaar geen afbreuk doet aan het feit dat de hoofdtal van de kinderen het Nederlands is en dat dit weldegelijk een obstakel kan vormen voor de scholing in het herkomstland. Verder citeren verzoekers opnieuw uit het rapport van Minority Rights Group van maart 2018 waaruit blijkt dat toegang tot onderwijs voor kinderen van Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo een groot probleem blijft, met lage schooldeelname, hoge uitval, beperkte deelname aan hoger onderwijs (vooral wat meisjes betreft) en een gebrek aan studiemateriaal in hun geboortetaal. Vele kinderen worden ook gediscrimineerd omwille van stereotypen en vooroordelen. Daarnaast stelt zich ook een probleem volgens dit rapport aangaande toegang tot gezondheidszorg, justitie en werk. Volgens verzoekers heeft de gemachtigde met de combinatie van die elementen geen rekening gehouden en zal het verderzetten van de scholing in Kosovo nagenoeg onmogelijk zijn waardoor het een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Tot slot menen verzoekers dat de beslissing kennelijk onredelijk is omdat de banden van verzoekers met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Kosovo en Sofia te gaan niet correct werden beoordeeld. Gezien de aanwezige buitengewone omstandigheden achten verzoekers het onmogelijk dat van hen wordt geëist dat ze naar Kosovo gaan om aldaar via de diplomatiek post in Bulgarije een formaliteit te gaan vervullen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: [...]

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad is in casu niet overtuigd van het feit dat de gemachtigde in zijn belangenafweging is voorbijgegaan aan het gezins- en privéleven van de minderjarige kinderen. De gemachtigde is wel degelijk ingegaan op het argument dat de kinderen van verzoekers in België zijn geboren en getogen en dat zij hier naar school gaan, geen band hebben met Kosovo en het Nederlands hun eerste taal is.

De gemachtigde wijst erop dat het feit dat de kinderen in België zijn geboren enerzijds geen verblijfsrecht opent en anderzijds op zich een terugkeer naar het herkomstland niet bijzonder moeilijk maakt. Ze wijzen er ook op dat niet is aangetoond dat de scholing niet in Kosovo kan verkregen worden of dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde structuur nodig hebben die niet in Kosovo voorhanden is. Verder vervolgt de gemachtigde dat slechts het oudste kind leerplichtig is en dat enkel bewijs voorligt van een jaar kleuteronderwijs hetgeen op zich niet van die aard is dat het een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk maakt. Wat betreft de band met Kosovo van de kinderen, merkt de gemachtigde terecht op dat hoewel de kinderen zelf niet in Kosovo zijn geboren, zij wel via hun ouders een band hebben met Kosovo omdat zij wel de Kosovaarse nationaliteit hebben en daar zijn geboren. Er kan dan inderdaad aangenomen worden dat die kinderen tot op zekere hoogte de Kosovaarse cultuur hebben meegekregen. Verzoekers erkennen overigens zelf dat thuis zowel het Albanees als het Nederlands worden gesproken. De gemachtigde wijst ook terecht op de jonge leeftijd van de kinderen, zijnde zes en vier jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing. De Raad is daarbij ten overvloede van mening dat kinderen van jonge leeftijd zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een vreemde taal, als het Albanees al een vreemde taal voor hen zou zijn. In elk geval, er ligt niets voor dat moet aannemelijk maken dat het voor de kinderen om een specifieke reden extra moeilijk zou zijn om het Albanees beter onder de knie te krijgen. De Raad volgt dan ook het standpunt dat niet blijkt dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school.

Met al deze motieven is de gemachtigde wel ingegaan op de concrete situatie van verzoekers' kinderen in de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist. Meer dan een louter stereotiepe motivering heeft de gemachtigde bijvoorbeeld concreet rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen, met de concreet voorgelegde attesten inzake de scholing en met het feit dat geen attesten voorliggen van vrienden van de kinderen of buitenschoolse activiteiten die relevant zijn in het kader van het privéleven van de kinderen. De motieven dienaangaande acht de Raad afdoende in het licht van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft het hoger belang van het kind, is de Raad supra al ingegaan op de argumenten inzake het geboren en getogen zijn in België, de band met Kosovo en het Nederlands als eerste taal.

Verzoekers wijzen er terecht op dat de gemachtigde de materiële vergissing heeft begaan het te hebben over de "Kosovaarse taal" als moedertaal of het "Kosovaars" als officiële taal van het herkomstland van de ouders. Echter, de Raad is van oordeel dat een dergelijke vergissing geen aanleiding geeft tot het vaststellen van een dermate onzorgvuldigheid dat dit moet aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekers geven immers zelf aan dat zij Albanees spreken, dat zowel het Nederlands als het Albanees thuis gesproken worden, ook al beheersen de kinderen het Albanees minder en is voor hen het Nederlands hun eerste taal. Zoals supra gezegd kan de Raad de gemachtigde volgen dat niet blijkt dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school. Bijkomend werd terecht gewezen op hun jonge leeftijd en op het feit dat het jongste kind nog maar in de kleuterklas zit en het oudste nog maar zes jaar is. Bovendien betwisten verzoekers niet dat er maar bewijs van 1 jaar kleuteronderwijs voorligt

voor beide kinderen. Er blijkt dus niet dat de kinderen al jaren Nederlandstalig onderwijs achter de rug hebben. Dat de talenkennis een onoverkomelijke buitengewone omstandigheid zou zijn om aan te sluiten op onderwijs in het Albanees, dat overigens de meerderheidstaal blijkt te zijn volgens de info gevoegd door verzoekers, kan in het geval van verzoekers' jonge kinderen, met ouders die Albanees spreken, niet worden aangenomen. De beoordeling in deze van de gemachtigde is niet kennelijk onredelijk.

Wat betreft het argument van verzoekers dat de gemachtigde is voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker behoort tot de Roma-minderheid en verzoekster tot de Ashkali-minderheid en zij nochtans gewezen hebben in de aanvraag op de informatie die verzoekers hebben gevoegd van de Minority Rights Group van maart 2018 waaruit blijkt dat een institutionele discriminatie bestaat van de voornoemde minderheden, blijkt dat de gemachtigde hier wel is op ingegaan. Hij heeft enerzijds erop gewezen dat argumenten in het kader van de discriminatie reeds werden voorgelegd tijdens de internationale beschermingsprocedure die niet werden weerhouden door de bevoegde instanties en anderzijds dat dit ene rapport onvoldoende is om aan te tonen dat verzoekers zelf specifiek kunnen geraakt worden door de omschreven situatie. De gemachtigde stelt dat niet blijkt dat scholing in het herkomstland niet kan verkregen worden. Dit vindt steun in de informatie die verzoekers gevoegd hebben. Ook al blijkt uit het citaat aangaande het onderwijs dat toegang tot onderwijs problematisch kan zijn, wordt verduidelijkt dat er sprake is van lage deelname aan de school, hoge uitval, beperkte deelname aan hoger onderwijs en een gebrek aan studiemateriaal in de geboortetaal. Hieruit blijkt niet dat er in het geheel geen mogelijkheid is tot het volgen van onderwijs en dat de meeste problemen zoals lage deelname en hoge uitval minstens deels bij de verantwoordelijkheid van de ouders zelf liggen. Er is thans ook nog lang geen sprake van hoger onderwijs gezien de jonge leeftijd van de kinderen en de Raad heeft reeds gesteld dat de gemachtigde niet op onredelijke wijze van oordeel is dat de kinderen geen dergelijke taal- of culturele achterstand hebben dat ze niet zouden kunnen aansluiten bij de school. Gezien niet wordt betwist dat thuis Albanees wordt gesproken, dit een van de officiële talen is van Kosovo (zelfs gesproken door de meerderheid) en gezien de jonge leeftijd van de kinderen, kan aangenomen worden dat zij die taal snel onder de knie kunnen krijgen en stelt zich ook niet het probleem dat de studieboeken niet in hun moedertaal zouden zijn. De Raad volgt verzoekers dan ook niet dat in casu het verderzetten van de scholing nagenoeg onmogelijk of minstens zeer moeilijk zal zijn, dermate dat de gemachtigde dit op kennelijk onredelijke wijze niet als een buitengewone omstandigheid zou aangenomen hebben. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel met de individuele situatie van verzoekers heeft rekening gehouden.

Tot slot, ook al kan aangenomen worden dat de bestreden beslissing een grote impact kan hebben op de feitelijke gezinssituatie van verzoekers, dan nog kan niet aangenomen worden dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM of in het licht van artikel 24 van het Handvest kennelijk onredelijk is gebeurd.

Waar verzoekers ook nog verwijzen naar de schending van artikel 22bis van de Grondwet, merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of deze grondwetsbepaling directe werking heeft, deze in elk geval geen verdergaande bescherming biedt dan het bepaalde in artikel 8 van het EVRM iuncto artikel 24 van het Handvest. Bijgevolg kan ook geen schending van artikel 22bis van de Grondwet worden aangenomen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële of formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het hoger belang van het kind zoals neergelegd in artikel 24 van het Handvest of van artikel 22bis van de Grondwet blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond."

Waar verzoekers in het huidig beroep menen dat een mogelijke terugkeer naar Kosovo voor verzoekster en de kinderen een schending kan zijn van artikel 3 van het EVRM omwille van de zeer sterke integratie en sociale banden, kan de Raad niet volgen. Zoals eerder gesteld, ook al kan de Raad aannemen dat een terugkeer naar Kosovo een groot impact kan hebben op de feitelijke gezinssituatie van verzoekers, dan nog werd de door de gemachtigde gedane belangenafweging niet strijdig bevonden met artikel 8 van het EVRM of artikel 24 van het Handvest. Er kan ook niet aangenomen worden dat de moeilijkheden die hiermee gepaard kunnen gaan de graad van ernst bereiken van foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, hebben verzoekers niet uiteengezet op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In casu kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen, aangezien de Raad van oordeel is dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke, noch op onzorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de inhoud van deze wetsbepaling in de onontvankelijkheidsbeslissing waarmee het bestreden bevel samenhangt. Er blijkt bovendien omwille van dezelfde supra aangehaalde motieven ook geen schending van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het hoger belang van het kind zoals neergelegd in artikel 24 van het Handvest en in artikel 22bis van de Grondwet.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES